

**ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΔΗΜΩΝ ΕΛΛΑΔΑΣ**

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΙΣΟΤΗΤΑΣ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΗΜΕΡΑ ΕΞΑΛΕΙΨΗΣ ΤΗΣ ΒΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Από το 1999 που καθιερώθηκε από τον ΟΗΕ η 25^η Νοεμβρίου, που ήδη από το 1981 μνημονευόταν από γυναικείες οργανώσεις ως ημέρα αγώνα, ως Διεθνής Ημέρα για την Εξάλειψη της Βίας κατά των Γυναικών, έχουν γίνει πολλά βήματα σε διεθνές, ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο προς την κατεύθυνση της πρόληψης και της αντιμετώπισης του προβλήματος. Η διεθνής κοινότητα είχε ήδη κάνει κάποια βήματα, κυρίως μέσω της «Διακήρυξης για την εξάλειψη της βίας κατά των γυναικών» που εξέδωσε ο ΟΗΕ το 1993, αλλά και με την ένταξη της Βίας κατά των γυναικών στην Πλατφόρμα Δράσης του Πεκίνου που υιοθετήθηκε το 1995. Σε ευρωπαϊκό αλλά και εθνικό επίπεδο, επίσης, έχει οικοδομηθεί σταδιακά ένα σχετικά πλήρες πλαίσιο αντιμετώπισης του προβλήματος στις διάφορες εκφάνσεις του: η ενδοοικογενειακή βία αντιμετωπίζεται νομικά από το 2006, ενώ η έμφυλη βία στους χώρους εργασίας, συμπεριλαμβανομένης της σεξουαλικής παρενόχλησης, αντιμετωπίζεται στο πλαίσιο της εφαρμογής της ίσης μεταχείρισης από το 2010 και μετά. Τέλος, η κύρωση της Σύμβασης του Συμβουλίου της Ευρώπης για την Πρόληψη και την καταπολέμηση της Βίας κατά των γυναικών και της Ενδοοικογενειακής Βίας, γνωστής ως Σύμβαση της Κωνσταντινούπολης, το 2018 ενέταξε ως αντικείμενο αντιμετώπισης και άλλες μορφές έμφυλης βίας, όπως ο ακρωτηριασμός γεννητικών οργάνων, το stalking, τα «εγκλήματα τιμής» κλπ.

Θα μπορούσαμε να ισχυριστούμε, λοιπόν, ότι σε θεσμικό επίπεδο υπάρχει ένα περιεκτικό πλαίσιο αντιμετώπισης της βίας κατά των γυναικών. Παρόλα αυτά, το πρόβλημα στις ποικίλες μορφές του όχι μόνο παραμένει, αλλά και λαμβάνει

σημαντικές διαστάσεις, όπως οι υποθέσεις που κατά καιρούς έρχονται στη δημοσιότητα αποδεικνύουν. Ιδίως στην ιδιάζουσα συνθήκη των περιοριστικών μέτρων που έχουν ληφθεί προκειμένου να αντιμετωπιστεί η τρέχουσα πανδημία COVID-19 υπάρχουν ενδείξεις για σοβαρή αύξηση της ενδοοικογενειακής βίας, στη λεκτική, ψυχολογική αλλά και σωματική της μορφή.

Πέρα από την ανάγκη να εφαρμοστεί στην πληρότητά της η νομοθεσία και να εμπλουτιστεί εκεί όπου χρειάζεται, υπάρχει ανάγκη για περισσότερη ενημέρωση σχετικά με τα διαθέσιμα εργαλεία και τις δυνατότητες στα οποία μπορούν να καταφύγουν υπαρκτά ή και δυνητικά θύματα έμφυλης βίας. Υπάρχει, όμως, ανάγκη και για καλύτερη κατανόηση του τι συνιστά έμφυλη βία και βία κατά των γυναικών. Καμιά συμπεριφορά, ανεξαρτήτως της διαβάθμισης που μπορεί να προσλαμβάνει, που προξενεί βλάβη, φόβο ή και προσβολή σε ένα άτομο επειδή τυχαίνει να είναι γυναίκα δεν μπορεί να είναι ανεκτή σε κανένα πολιτισμικό πλαίσιο. Καμιά τοπική παράδοση και καμιά στερεοτυπική αντίληψη, όσο βαθιά ριζωμένες και αν είναι, δεν μπορεί να δικαιολογεί συμπεριφορές που πολλακίς έχουν οδηγήσει σε λιγότερο ή περισσότερο ακραίες μορφές βίας. Δεν υπάρχουν αθώες έμφυλες διακρίσεις, δεν υπάρχουν αθώα αστεία και αθώα πειράγματα, όταν αυτά αναπαράγουν έμφυλες ανισότητες. Η βία κατά των γυναικών και εν γένει η έμφυλη βία, ακόμα και όταν διαπράττεται στον εντελώς προσωπικό χώρο, δεν είναι προσωπικό ζήτημα. Είναι βαθιά κοινωνικό και μας αφορά όλες και όλους.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΚΑΛΗ

ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΑΓΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ

ΜΕΛΟΣ ΔΣ ΚΕΔΕ

ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΙΣΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΚΕΔΕ